

της **Γιώτας Ιωαννίδου**

Στην Ελλάδα βρίσκονται **3.050** ασυνόδευτα παιδιά πρόσφυγες. Το **72%** είναι ακόμη σε λίστα αναμονής για εξεύρεση στέγης. Σχεδόν τα μισά απ' αυτά λαθροβιούν στις πλατείες, στα πάρκα, στα λιμάνια. Η **παιδική πορνεία** ανθεί δίπλα μας.

Σύνταγμα, Ομόνοια, Πεδίο του Άρεως

Μαχμούντ, Αζάτ, Χαλίντ, Ακράμ, Χασάν, Γιασίν...

Ασυνόδευτοι, ανήλικοι πρόσφυγες από το Αφγανιστάν, τη Συρία, το Ιράκ, που εξαναγκάζονται να πουλάνε σεξ για ένα πιάτο φαί. Μόνοι τους ή από άλλους. Πόσο μεγάλη σημασία έχει, όταν θεωρούν ότι είναι ο μοναδικός τρόπος να επιζήσουν;

Τα ρεπορτάζ του Al Jazeera και του Russia Today Documentary Channel, την άνοιξη του 2018, είναι γροθιά στο στομάχι. Γιατί, εκτός των άλλων, μικραίνουν την απόσταση της είδησης. Την προσωποποιούν. Σε κυνηγούν τα μάτια των νεαρών προσφύγων ακόμα και όταν πάψεις να την ακούς. «Πελάτες είναι συνήθως ευρωπαίοι τουρίστες αλλά και Έλληνες. Μας δίνουν 5 και 10 ευρώ», λέει ο Ακράμ στη δημοσιογράφο. «Δεν είχα πού να μείνω. Πεινούσα. Θα κάνω τα πάντα για να μείνω ζωντανός», συμπληρώνει ο Χασάν.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ, έως τις 15 Απριλίου του 2018, βρίσκονταν στην Ελλάδα 3.050 ασυνόδευτα παιδιά, πρόσφυγες, το 96,2% αγόρια. Από αυτά, το **72%**, **2.200** παιδιά είναι ακόμη σε λίστα αναμονής για εξεύρεση στέγης. «Το **42%** είναι άστεγα ή σε άτυπη φιλοξενία ή σε άγνωστη τοποθεσία».

Δηλαδή σχεδόν τα μισά από τα επίσημα καταγεγραμμένα παιδιά πρόσφυγες λαθροβιούν στις πλατείες, στα πάρκα, στα λιμάνια. Και σε αυτά προστίθενται όσα επίσημα δεν καταγράφηκαν και άρα δεν υπάρχουν για τις κρατικές υπηρεσίες. Όπως και αυτά που το σκάνε από τις κάθε λογής δομές τύπου «Μόρια», γιατί τους «θυμίζουν τις φυλακές στο Ιράν», όπως δήλωσε

πρόσφατα ένας πιτσιρικάς. Έφυγαν από εκεί γιατί συνεχίζουν να ψάχνουν για ένα καλύτερο μέλλον.

Οι αρμόδιες αρχές, οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι και οι ευρωπαϊοί επίτροποι δηλώνουν την ικανοποίησή τους από την αντιμετώπιση της προσφυγικής κρίσης. Οι φωνές πνίγονται πριν να φτάσουν στα κέντρα του πολιτισμού τους, τις πρωτεύουσες των χωρών τους. Οι σκιές των σωμάτων που έχουν απομείνει ανασαίνουν στο περιθώριο της ζωής. Κι η βιομηχανία του σεξ ανιχνεύει νέους δρόμους για την προσέλκυση τουριστικού κοινού και την περιβόητη ανάπτυξη που έρχεται.

**«Αν η ζωή μου αρχίζει τόσο φρικιαστικά στην Ευρώπη, πώς θα τελειώσει;»
αναρωτιέται ο Γιασίν**

Οι ειδικοί επιστήμονες δίνουν διαλέξεις στα σαλόνια των ΜΚΟ με την ευγενική χορηγία των Ιδρυμάτων Νιάρχου, Μποδοσάκη, Λάτση. Μιλούν για τη μέθοδο προσέγγισης των ανήλικων προσφύγων. Για το τραύμα του αποχωρισμού από την οικογένεια, την παλιά ζωή, τα αγαπημένα πρόσωπα και πράγματα. Την αγωνία της μετεγκατάστασης. Την αίσθηση του προσωρινού, που κουβαλούν τα παιδιά πρόσφυγες. Τη δυσκολία να κάνουν σχέδια, να προβάλλουν τον εαυτό τους στο μέλλον. Τη μεγάλη ψυχολογική επιβάρυνση που έχουν υποστεί, ώστε η πνευματική τους ηλικία να μην αντιστοιχεί στη σωματική.

Την ίδια ώρα που οι ειδικοί ισχυρίζονται ότι καμιά παρέμβαση δεν νοείται χωρίς την επίλυση βασικών και πρωταρχικών αναγκών των παιδιών προσφύγων και μεταναστών, χωρίς την αποκατάσταση της ασφάλειας και της σταθερότητας, πολλά από αυτά περιμένουν πάνω από τέσσερις μήνες την εξέταση της αίτησης ασύλου στα παγκάκια της πλατείας. Κι αναζητούν τρόπο και χώρο να επιβιώσουν «πεθαίνοντας» ξανά και ξανά σχεδόν κάθε βράδυ. Μόνο κάτι αλλόκοτοι δάσκαλοι επιχειρούν να τα πάρουν από το χέρι και να τα φέρουν στη ζεστασιά των ανθρώπων.

Όλα «μυρίζουν μια σκάρτη ημέρα» για τον πολιτισμό μας και την ανθρωπότητα. Όταν τα παιδιά του κόσμου δεν έχουν που να πάνε, τι να φάνε και τι να ονειρευτούν. Έφυγαν από τις χώρες τους για να σωθούν από τον πόλεμο, την πείνα, την καθημερινή απειλή. Για ένα καλύτερο μέλλον «κράτησαν νερό» μαζί τους. Ελπίδα. Μεγάλωσαν απότομα μέσα από το ταξίδι, τις κακουχίες, το θάνατο που παραμονεύει το κάθε τους βήμα. Κι ήρθαν εδώ στην είσοδο της πολιτισμένης Ευρώπης για να χάσουν ότι τους απέμεινε από τον εαυτό τους; Τη

θέληση να ζήσουν, να ερωτευτούν, να αισθανθούν ελεύθερα και να αγαπήσουν ξανά τον κόσμο.

«Νοιώθω σπασμένος. Θα ήθελα να πεθάνω σήμερα. Πριν έρθει το αύριο. Γιατί να ζω;» δηλώνει ο Χασάν. *«Γυρίστε πίσω, σας λέω. Μείνετε να πεθάνετε από τον πόλεμο. Εδώ δεν υπάρχει ζωή»* συνεχίζει. *«Αν η ζωή μου αρχίζει τόσο φρικιαστικά στην Ευρώπη, πώς θα τελειώσει;»* αναρωτιέται ο Γιασίν. *«Δεν έχουμε μέλλον»*, δηλώνουν μπροστά στην κάμερα. *«Απόψε κάνει κρύο. Θέλω ένα μέρος για να ζήσω και δεν έχω τίποτε πια»...*

Ας μην αφήσουμε αυτή την κραυγή μετέωρη. Ας μην εκχωρήσουμε στους δεσμοφύλακες του κέρδους το μέλλον γυμνό από την προσδοκία της καλύτερης της. Ας την ενώσουμε με την απάντηση του νεαρού Φαρχάντ για το πως ήρθε στην Ελλάδα από το Ιράν, όντας τυφλός:

«Κρατώντας χέρια άλλων»...

Πηγή: ***PRIN***